

”

יש לה סי פי שגורם  
לשיתוק בארבע גפיים,  
מאה אחוזי נכות  
שמקנים זכאות לסייעת  
צמודה בלימודים,  
אבל

# היכולות השכליות שלה תקינות לחלוטין

ויש לה  
גם דעה  
להביע  
”



”הייתי בת שלושה ימים, אימא עמדה להיכנס אליי למחלקת טיפול נמרץ. אבא אמר לה: אנחנו באפלה, לא יודעים מה יהיה.” **חיה שרה**, תלמידת כתיב ט' בסמינר פוירשטיין (מודיעין עילית) מתארת את החשיכה הגדולה שאפפה את משפחתה, ואת החלטתם המרגשת של הוריה בפתח המחלקה: ”מה שלא יהיה, נעשה את הכי טוב, המקסימום שאפשר”.

והם אכן עשו זאת. יחד עברו תהליך שכלל הסתכלות על המציאות בעיניים וקבלה באהבה, התמקדות בניסים ובחסדי הבורא, תפילות בלי סוף ועבודה על השמחה. הדרך הייתה חשוכה ומלאה מהמורות, אך הם לא ויתרו לרגע; גישוש ולמידת השטח, לחיצה על המתגים הנכונים - והנה, חיה שרה מתקדמת בדרך מוארת שאותה הם סוללים בעבורה ללא לאות ומתוך תחושת שליחות. ”אני רואה את זה כמוסר”, מילותיה של הבת מרצדות עשור וחצי לאחר מכן, בדבר חיזוק שהיא כתבה בתחילתה של תקופת הקורונה: ”כמו שההורים שלי עושים את המקסימום - קל וחומר ה', שהוא אבא של כולנו, עושה רק טוב, על אף שאנחנו לא רואים תמיד את הטוב”.

אימה, **גב' ר' גולדשמידט**, משתפת אותנו במסע שהתחיל במפתיע לפני חמש עשרה שנה, ונמצא בעיצומו. מסע של אומץ, אמונה וחתירה בלתי פוסקת. ”אנו רואים איך יד ה' מוליכה אותנו לאורך כל הדרך”, היא אומרת ברגש, ”זה מה שמחזיק אותנו ונותן לנו כוח”.

## מקום בסמינר, גם בשבילי

המנהל מסיים את שיחת הפתיחה, המתח באולם מטפס לשיא - ברגעים אלה נחרץ הגורל מי ל-ט' 1 ומי ל-ט' 2, אילו חברות שובצו באותה כיתה, ואילו - ברעותה הטובה פחות או יותר ממנה.

המרכזת עוצרת את הבנות הנרגשות שמתחילות להתרומם: ”יש כאן אימא שרוצה לומר לכן משהו”. גב' גולדשמידט עולה לבמה, בתה היקרה יושבת כמעט כמו כולן בתוך הקהל הכחול-תכול, וחשוב לה מאוד שהחברות תכרנה אותה, רגע לפני שהמרוץ לכיתות החדשות מתחיל. רגע לפני שכולן חולפות על פניה, נופלות בפח הרושם הראשוני ומשאירות אותה לבד, נטועה בכיסא.

”חיה שרה נולדה בלי דופק ונשימה”, גב' ר'

החיים יפים כל כך, מאירים כל כך; למה להביט  
בנכות, בקושי, במוגבלות, אם אפשר להיות  
בשמחה מול כל הישי? • **גב' ר' גולדשמידט**  
**ממודיעין עילית, ובתה חיה שרה, תלמידה בסמינר**  
**'פירשטיין' ונכה 100%, בראיון עוצמתי, מפעים**  
**ומלא אור לרגל ימי החנוכה • נגד כל הסיכויים**

שמושאת השיחה תגיע לכיתה באיחור של חצי שעה... סירבתי.  
בתי תשמע על כך מחברותיה, ותיפגע! המורה הבטיחה שהבנות  
לא תספרנה, ואני התעקשתי שהשיחה תתנהל בנוכחות חיה שרה  
ובשותפותה. כך היה, והמורה התפעלה מהתוצאה.  
כשהחברות מקבלות מידע הן הופכות לשותפות.  
האמת, היא מפתיעה; יש לנו חלום משותף להוציא ספר. בלי  
ספק, הסיפור שלנו יכול לתת מידע וכוח, אולי גם לשנות מבט.  
חיה שרה רוצה שיהיו בו מאה פרקים. אולי אתן קוראות עכשיו את  
הפרק הראשון..."

### אין דבר כזה: לא יכולה

באופן כללי, אין פעולה שחיה שרה אינה יכולה לבצע. היא עושה  
הכול: הולכת, מדברת, מסכמת בשיעורים, מתעמלת ומטיילת.  
אבל היא עושה זאת בצורה אחרת. החברות שלה הולכות בעזרת  
הרגליים? היא הולכת בעזרת כיסא או הליכון. החברות שלה  
מסכמות בעזרת היד? היא נעזרת בסייעת הצמודה שיושבת לידה  
בכיתה וממלאת את המחברות לפי הוראותיה. החברות מדברות  
בעזרת מילים? הדיבור של חיה שרה אינו ברור מספיק, ולכן היא  
נעזרת בג'סטות (תנועות). הקרובים לה מבינים אותה מצוין.  
"פעם פגשתי אימא של חברה באסיפת הורים", צוחקת גב'  
גולדשמידט, "היא שאלה אותי בשקט אם זה נכון שהבת שלי  
מדברת. הבת שלה חוזרת בכל יום עם ציטוטים ואמירות מחיה  
שרה, היא לא הבינה איך זה מסתדר".  
חיה שרה נזכרת באפיזודה מחוככת: "פעם ניסיתי לבקש מחברה  
שתזיז את הסידור. עשיתי תנועה של נשיקה בעזרת הפנים. היא  
לא הבינה אותי, הביאה טישו ושאלה אם זה מה שביקשתי. לא  
רציתי להביך אותה אז לקחתי וזהו..."  
בשנים האחרונות חיה שרה כותבת בעזרת מחשב מיקוד מבט  
(המיועד לצרכיה באישור הרבנים), באופן זה מתנהל גם הריאיון  
הנוכחי. איך היא מקלידה את המילים, בשעה שטונוס משתנה  
מקשה עליה לשלוט בתנועת האצבעות? מחשב מיקוד המבט  
הוא מחשב רגיל, אך מחוברת אליו מצלמה שקולטת את תנועות  
העיניים ומגיבה להן כמו למגע יד.

### את משוחחת עם החברות בכיתה, חיה שרה?

"חברות מדברות איתי כאילו כלום. כל הזמן. אין מה להסתבך",  
טוענת חיה שרה, "זה קל מאוד. איך זה עובד? יש במחשב תוכנה  
שמאפשרת לי לשלוט במסך בעזרת העיניים, ואם אני רוצה - יש  
גם תוכנה שמקריאה בקול את מה שאני מקלידה. חברות שואלות  
אותי, ואני עונה. כך מתפתחות שיחות, ואני יכולה לדבר כמו כולם".  
שוב היא מוסיפה בהכרת הטוב פורצת: "ברוך ה' שיש לי מחשב

גולדשמידט מדברת אל הבנות בשפה ברורה וישירה, בגובה העיניים  
ובגובה הלב. "היא עברה החייה. בזמן שבו חמצן לא הגיע אליה  
נפגעו מיומנויות רבות. חשוב לה שתדענה - היכולות השכליות  
שלה תקינות לחלוטין ב"ה. היא זקוקה לעזרים שמקיפים אותה  
פיזית - כיסא, הליכון, מחשב ועוד, אך מבחינה שכלית היא מבינה  
הכול, שומעת אתכן, ויש לה מה לומר. היא תהיה אחת מכולכן, עוד  
תיהינה ממנה!"

כשהחל המרוץ לכיתות חיה שרה כבר הייתה חלק מכולן; גם  
אליה הופנו קריאות נרגשות: "באיזו כיתה את? ט' 4? חבל שאני  
לא בכיתה שלך..." מוקפת באהדה ועניין היא התחילה את הסמינר  
בחיוך גדול, גם אם בדרך היה על הוריה להפוך את העולם. והעולם  
אכן התהפך; מבנה חדש הוקם בחצר הסמינר על ידי עיריית מודיעין  
עילית, לאחר שהתברר ששירותי הנכים בבניין אינם מתאימים  
למנוף ולציוד שהגיע עם חיה שרה מבית ספרה הקודם 'אהלי ספר'.  
למחרת שוב הגיעה האם הבלתי נלאית ונכנסה לכיתה ט'4. שם  
הונח הכול על השולחן, בעידוד המורה המסורה, שעוד לפני היום  
הראשון ביקרה את חיה שרה בביתה וערכה עימה היכרות אישית.  
"אין אצלנו סודות", כך גב' גולדשמידט. "כשיש הסתרה הילדה  
סובלת ממבטים שואלים ומיחס מוטעה של הסביבה. הסברתי  
לחברות הכול - מה תפקיד הסידים ברגליים, למה חיה שרה  
משתמשת בכיסא ממונע, למה יש לה סייעת שיושבת בכיתה  
כל הזמן... נתתי להן לשאול ולא הסתרתי מידע. זה הרצון של חיה  
שרה, היא סובלת כשלא מכירים אותה באמת ונועצים בה מבטים  
שאינן לה אפשרות להגיב עליהם. אנחנו מודעים למוגבלות, ויודעים  
שרק נס יגאל אותה מהתלות בעזרה חיצונית, אך קוראים בקול  
גדול: הראש שלה אינו בכיסא! הוא חושב ומתפקד, רוצה ובוחר,  
וזה המסר שהיה חשוב לה ולי להעביר לחברות. היא לא 'מסכנה',  
היא חברה שלכן, ואם תקדשנה מעט מאמץ לתקשורת המורכבת  
איתה, רק תרווחנה".

חיה שרה יושבת לצד אימה, שותפה מלאה בשיחה. "תדגישי",  
היא מבקשת, "בלי ההורים שלי הייתי אפס. אני מודה לה' שנותן  
להם כוח!"

### איך בסמינר? אני מתעניינת.

"ממש טוב לי בסמינר", היא עונה בעיניים זוהרות, "אני מרגישה  
כמו תלמידה רגילה, מתייחסים אליי בכבוד ובמאור פנים. אני  
חייבת לומר שזכיתי בכיתה מהממת ובמורה מיוחדת".  
"זה לא קרה מאלי", היא שוב ושוב מזכירה, "הכול בסייעת  
דשמיא ובזכות ההורים המיוחדים שלי והמשפחה הנפלאה שלא  
מתביישת בי בכלל; להיפך - הם גאים בי! ומכינים בשבילי את  
הקרקע".

"אנו פועלות בשיתוף פעולה מלא ובשיח פתוח", כך גב'  
גולדשמידט. "באחת הכיתות הנמוכות הייתה מורה שרצתה  
לשוחח עם הבנות על היחס לחברתן השונה. היא ביקשה ממני



כזה, זה הכול בזכות ההורים שלי. ותודה לאימא שדיברה עם הכיתה לפני כן ובזכותה הכול מובן."

## נוסעת לטיול, כמו כולם

כאשר אימא של חיה שרה מדברת על הכול, היא מתכוונת לכול, כולל הכול. "המורה להתעמלות הייתה משוכנעת שחיה שרה לא תופיע ברשימה שלה, כך גם המורה לאומנות. סיפרתי להן שאנחנו נמצאות במסגרת רגילה כבר מגיל שלוש; מרגע שהבנו שמבחינה שכלית הכול תקין, בחרנו לא להשתמש במוסדות החינוך המיוחד. זה היה תהליך לא פשוט שידע עליות ומורדות, וברור שיש מצבים שבהם לטובת הילד לא כדאי לשלוח למוסד רגיל, אבל בתנאים שלנו בסייעתא דשמיא זה הצליח מעל ומעבר."

"לחיה שרה יש סי פי שגורם לה שיתוק בארבע גפיים, מאה אחוזי נכות שמקנים לה זכאות לסייעת צמודה לאורך כל שעות הלימודים. הסייעת הזו אינה בייביסיטר, וגם לא בוס. מה היא כן? היד המבצעת שמסייעת לה להוציא לפועל ולהיות כמו כולן."

חיה שרה: "הסייעת היא עמוד השדרה שלי, יש לנו קשר טוב. היא מבינה אותי ולא מחליטה עליי". היא נזכרת באנקדוטה נחמדה: "פעם חברה שאלה אותי אם הסייעת מגיעה איתי הביתה לעשות שיעורי בית... אמרתי לה שלא. את עבודות הגרפיקה, לדוגמה, אני עושה בשעות הפנאי אחרי צהריים לגמרי לבד."

"לחיה שרה יש טעם טוב", מגלה האם, "היא יוצרת עבודות גרפיקה מקצועיות בעזרת המחשב, שרירי העין שלה חזקים ממש ברוך ה'. בעבודות כפיים זה מורכב יותר. לכן בכיתה היא עושה בעצמה מה שאפשר, ואת השאר - בעזרת הסייעת, אבל היא זו שבוחרת את הצבעים, את המיקום של כל חלק ואת סדר העבודה. בשיעור התעמלות זה מורכב עוד יותר, דרוש כוח פיזי כדי לעזור לה לעבור ממקום למקום ולבצע עימה את הפעולות, ולכן גם אני מגיעה. בטיוולים או מתגברים את הליווי, גם אחיותיה מצטרפות - הכול כדי שהיא תהיה חלק מהקבוצה ותמשיך להיות מאושרת. היא לא אמורה להיות כבויה וכלואה בגלל הגוף המוגבל."

במשך השנים לא חסכה משפחת גולדשמידט מאמץ וממון, ודאגה להעניק לחיה שרה כל אביזר שיכול להקל עליה - לפעמים גם בכפולות - לבית ולמוסד הלימודי.

"מבחינת החוק, חיה שרה זכאית לנגישות גם במוסד הלימודי. קיבלנו אוזן קשבת, מאמצים משותפים ומוכנות, אך התהליך היה ארוך. עניין השילוב לא היה מוכר מספיק, לקח זמן להפעיל את הגופים וללמוד את הנושא. היום יש יותר מודעות, ואף נערך כנס למנהלות בנושא. זה לא פשוט למערכת, ואנו מודעים לזה

ומעריכים מאוד כל מאמץ ושיתוף פעולה. אנו מהלכים על חבל דק - מצד אחד לא רוצים להכביד בנוכחות, ומצד שני לא מעוניינים שהעול ייפול על המערכת. עמדנו על שלנו ועל זכויותיה של בתנו,

אך תמיד בשיתוף פעולה, בצורה חיובית ושמחה. בכל מהלך ההתפתחות או מקפידים לשמוע לעצת הרופאים והמומחים, ובמקביל, להקשיב לבת שלנו ולמה שהלב אומר. יש יכולות שהיא רכשה מוקדם מהצפוי בכוח הרצון, ויש מיומנויות שאמורות להקנות לה עצמאות אך לא מתאימות לנו כרגע. שמחת החיים שלה חשובה יותר מכל התקדמות! כל צעד נעשה מרצונה, ובשמירה על הכבוד שלה. בניגוד לנהוג, היא אינה יוצאת מהשיעורים במסגרת הלימודים לתרגול והעשרה שהיא זכאית להם. כל זאת ניתן לעשות בבית; בכיתה היא תלמידה רגילה לכל דבר."

חיה שרה: "כשמדברים על מוסד לימודי, השאלה היא: איפה נמצא הלב של האימא? כל היחס של הצוות תלוי בזה שההורים פועלים לעזור לילדים שלהם."

"בכניסה לכיתה הותקנה רמפה קבועה", ממשיכה גב' גולדשמידט לתאר, "אך מה קורה כשיש פעילות בחדר פעילות או בספרייה? למקרים כאלו דאגנו לרמפה ידנית ניידת. זו הייתה פעם ראשונה שבבילם ובשבילנו, וגם להצלחה ולהשתלבות לא היה תקדים!"

## בחיק המשפחה

### לקחת על עצמך משימה כבדת משקל...

"יכול להיות שאני אימא לא סטנדרטית", מודה האם, שכבר חמש עשרה שנה הופכת את העולם למקום נגיש בעבור בתה השביעית ("קוראים לזה: פורצת דרך!" מתערבת חיה שרה). "לפעמים יש גם אתגרים. באחת השנים הייתה מורה ששאלה אותי למה אני מגיעה לכיתה במהלך יום הלימודים. מה יקרה אם אחכה כמה שעות כדי לבדוק מה שלומה? אני אגיד לך מה יקרה - הילדה שלי עלולה להיות בצער. במצב שלה, אין דבר כזה שנקרא פינוק. היא מתמודדת עם קשיים רבים כל כך, למה להוסיף לה? ילד רגיל יכול לדאוג לעצמו - ללכת לארון ולהכין כריך בטעם שהוא אוהב, לגרד לעצמו בסנטר או באוזן... היא תלויה באחרים שבביל כל פעולה פיזית פשוטה. יש לה רצונות חזקים ורגש עז אפילו יותר מאחרים, ואם אין לידה מישהו שמבין ומסייע היא סובלת בשקט."

אני מודה לה' שכיוון אותנו אל הדרך הזאת ומחזיק אותנו. זה לא מובן מאליו, וכל אחד צריך לפעול לפי הכוחות שלו", אומרת האם. "בחרנו בגישה ובצורת הסתכלות שבה הילדים האחרים שותפים מלאים, לא מרגישים שהם מפסידים או נפגעים."

"מפסידים? בדיק להיפך", מגיבה מתוך השטח אחותה של חיה שרה, "כשאתה נותן למישהו אתה מקבל יותר. חיה שרה היא אחות לכל דבר, את העזרה אנחנו נותנים באופן אוטומטי, בלי לחשוב על זה בכלל. יש לנו שיחות נפש, אנחנו יוצאות להליכה, נמצאות כל היום ביחד. זאת לא רק אני, כל האחים והאחיות מרגישים כך, ההורים החדירו לנו שזכות והנאה אינם סותרים את הקושי. כולנו בני אדם, וקושי הוא חלק מהחיים."

"זה מה שבחרנו", כך חיה שרה. אימה מפרטת: "חשוב שכל אחד יעשה מה שטוב לו וירגיש טוב במה שהוא עושה, מה שמתאים לאחד לא אחד בהכרח מתאים לאחר."

"המשפחה שלנו קיבלה בזכות חיה שרה מתנה של סבלנות, ערכים וסדר עדיפויות. והעיקר מבחינתי - חיה שרה יודעת שהיא לא עול! כשהייתה כבת ארבע שמתי לב שהיא נמנעת מלבקש את עזרתי בנושא מסוים, וכששאלתי אותה מדוע - התברר שהיא חוששת להקשות עליי. הסברתי לה באופן ברור שהיא לא מכבידה; לכל אחד תפקיד אחר - היא קיבלה מהקב"ה משימה מורכבת



פעם פגשתי  
אימא  
של חברה  
באסיפת  
הורים,  
היא שאלה  
אותי בשקט  
אם זה נכון  
שהבת שלי  
מדברת. הבת  
שלה חוזרת  
בכל יום עם  
ציטוטים  
ואמירות שלה



**כשהיא הייתה  
בת ארבע  
נסענו יחד  
בתחבורה  
ציבורית,  
וגילינו  
שמישהו  
הכניס פתקה  
לסל של  
ההליכון; 'כל  
הכבוד לכם!  
היה רשום בה**

פורץ דרך, ויוצרת לפי הזמנה קולאז'ים, פרופילים, לוגו מקצועי ועוד. הצמדנו לה מורות מקצועיות שמלמדות במסלול גרפיקה בסמינר. העבודה בעזרת מיקוד מבט אינה קלה, חיה שרה משקיעה בכך שעות רבות, מאמץ וסבלנות אינסופית. התגמול הוא סיפוק עצום מהיכולת ליצור, להעניק ולהשתמש ביצירתיות וביכולות שקיבלה."

**מול מבטי  
הסביבה**

כובעי שמש ומידיניות מחליפים את הילקוטים, ליד בית הספר חונה צי של אוטובוסים נרגשים, אחד מהם מיוחד במינו! מי יזכה באוטובוס המפואר? כמובן, הכיתה של חיה שרה. הדלת נפתחת, ומעלון משוכלל מניף את הכיסא לגובה. אף אחת אינה מסיבה מבט, להיפך - החברות הנרגשות עומדות סביבו ומריעות בקריאות קצובות: חיה שרה! חיה שרה!

"זו הגישה אצלנו", ממשיכות ההפתעות, "גם לרכב המשפחתי יש מעלון; לא אטרקטיבי כמו זה של אוטובוס הטיולים, אך בפירוש מושך מבטים של ילדי הסביבה. מבחינתנו, זה טבעי ומובן שמסתכלים, ואנחנו לא רואים סיבה לנזוף או להתגונן. חיה שרה מחייכת או מנפנפת לשלום לחמודים שמתאספים ומתבוננים. אנחנו נוף, לפחות נהיה נוף נעים לסביבה". חיה שרה: "אנשים פשוט לא יודעים מה לעשות עם עצמם כשהם רואים משהו שונה.

לפני כמה חודשים הלכתי ברחוב עם כמה חברות מצ'אנס (קבוצה מיוחדת לחניכות בעלות מוגבלויות מטעם תנועת בנות בית יעקב - בתיה), כולנו בכיסאות גלגלים. אישה אחת עם ילדיה נעצרו, הסתכלו בנו, ולא הפסיקו... שאר הבנות המשיכו בדרך, אבל אני רציתי להגיב. חזרתי לכיוונם, עשיתי להם שלום בשיא הביטחון ובחיוך, אני ואחותי התחלנו לדבר איתם בחביבות".

**תמיד זה היה כך? אני שואלת בהערכה.**

"אם ההורים שלי לא היו נותנים לי כוחות, והיו מתביישים בי, לא הייתי ככה", טוענת חיה שרה. "איך אני לא מתביישת שאני נכה? איך לא אכפת לי לדבר על זה? רק בזכותם! אני צוחקת על הנכות, הכול באווירה טובה, מכל לימון אפשר לעשות לימונדה". "עברנו תהליך משפחתי", משתפת האם. "מהרגע הראשון לא הסתרנו את מצבה, אך עגלת התינוקות לא הסגירה כמו ההליכון שהצטרף בגיל שנתיים וכיסא הגלגלים שהגיע בגיל שלוש. אני זוכרת את השבת שבה עמדתי בפתח הבית והכרזתי שאני יוצאת לטיול עם חיה שרה וההליכון. האחים הנבוכים

ששמה: להיעזר, אנו קיבלנו את תפקיד המסייעים, וה' נותן את הכוחות".

**תגלית ושמה:  
כישרון גרפי**

אחד המאפיינים של ילדי סי פי הוא כוח רצון חזק מאוד. "יש שיגדירו זאת כעקשנות יתר", אומרת גב' גולדשמידט, "אני רואה פה מתנה ענקית שמאפשרת להם להתקדם, למרות הקושי. מגיל צעיר חיה שרה איתגרה אותנו - כל המשפחה עומדת ליד הדלת בדרך לטיול משפחתי, והיא מסרבת להצטרף עד שנמצא תיק גב מסוים. מגיעים לשטח ורוצים לרוץ, היא מתעקשת 'לרוץ' עימנו בהליכון שלה. בשלב הזה הייתה לנו בחירה; כמה קל לקבוע עובדות בשטח... להרים ילדה רזה בת ארבע שאינה יכולה להתנגד, להניח בכיסא ופשוט לצאת לדרך! אבל מול עינינו עמדה כל העת המטרה - לא לדכא את כוח הרצון שלה, לא להפוך אותה לפסיבית וכבויה. אנחנו רוצים אותה ככה - חושבת, רוצה, מתעקשת, חיה ושמה!" חיה שרה: "יש אנשים שחושבים שלילדים נכים אין רגשות ואין להם מה לומר. זה לא נכון! יש לי המון מה לומר, והרגשות חזקים אפילו יותר. למה אנשים חושבים ככה? נכים הם ילדים רגילים; אולי הם לא מראים את זה, אבל בתוך הלב הם מרגישים מה קורה". גב' גולדשמידט: "לפני שלמדה להביע את עצמה בעזרת מחשב, הייתי יושבת איתה שעות, עד שהבנתי מה היא מבקשת לומר. פעם זו חברה שנראתה לה פגועה; היא רצתה שאבקש מהמורה להוסיב לידה את החברה הדחוייה, וכך להעלות את מעמדה החברתי! בפעם אחרת אירע מקרה לא נעים בדרך הביתה. חיה שרה סירבה מאז ומתמיד להשתמש בלוח תקשורת - יש בו ציורים שמסמלים פעולות שונות, והם לא התאימו לרמת הביטוי העמוקה והמפורטת שהיא חיפשה. כך למדנו לשוחח בעזרת שאלות ומשחקי 'כן' ו'לא' שדורשים סבלנות מרובה, אך מניבים מבט זוהר שאין גבול לערכו. כבר בגיל שש רכשנו לה מחשב מיקוד מבט, בזמנו לא הייתה כל השתתפות מהגופים הרפואיים. רק שישה ילדים בארץ השתמשו במכשיר שעלה ארבעים אלף שקלים. היא התחילה להקליד, וחשה ספוק רב מהעובדה שגם היא 'כותבת'. יש לה זיכרון צילומי, ובעזרתו היא רשמה על המסך את המילים שראתה.

באחד הימים המחשב היה בתיקון, והביאו לה מסך חילופי גדול מהרגיל. להפתעתנו, היא פתחה תוכנה גרפית והתחילה להשתמש בפונקציות השונות בעזרת מיקוד המבט! זו הייתה פריצת דרך שהובילה ללמידה ולהתמקצעות בתחום. בשנה האחרונה היא מפרסמת את עצמה תחת המיתוג 'עיצוב



עבודות גרפיקה, פרי עמלה של חיה שרה

משפחה ואורחים. חיה שרה כרגיל, במרכז, שותפה מלאה בדיונים ובחיוכים. רק מישהי אחת מחוץ לעסק, פניה עגומות ועיניה אינן משות מחיה שרה. "ניסיתי לרומם את רוחה של האורחת במילים טובות ובמאכלים שונים", מספרת גב' גולדשמידט שרגילה לארח בעלי תשובה מהישיבה שבה מלמד בעלה, "שום דבר לא הועיל. בסוף הסעודה האישה הכבויה שאלה אותי למה אני שמחה. 'שבת היום!' עניתי. זה לא סיפק אותה. 'אבל יש לך ילדה פגועה!' היא קראה בצער. 'יש לי ילדה מיוחדת במינה!' עניתי לה, 'ה' ברא אותה כך, וזה הכי טוב בשבילה ובשבילנו!' לאחר שיצאו האורחים, ישבנו בני המשפחה כהרגלנו לדיון משותף על המבט הנכון לחיים. כשהכול מר - קשה מאוד להתמודד. כשבחרים בשמחה - החיים יפים כל כך!

אנו משתדלים להשלים עם המציאות שה' בחר בשבילנו, במקום להיות עסוקים בבכי על מה שאין. חיה שרה תדבר ותתפקד כאחד האדם רק כשיבוא המשיח במהרה בימינו. בינתיים אנו מתפללים ומבקשים על שמחה, התקדמויות קטנות, והכי חשוב בעבורה - שתקבל יחס נעים ומכבד מהסביבה. לפני מספר שנים הובלתי את חיה שרה במסדרון בית הספר, חלפה לידינו אישה שהביטה בנו בזעזוע, מלמלה משהו שנשמע כמו 'רפואה שלמה' והתרחקה במהירות. חיה שרה התעקשה שאקרא לה, ונערוך עימה היכרות... שוחחנו מספר דקות, וניכר שהשיחה עשתה עליה רושם ושינתה את המבט הראשוני. בהמשך, היא הפנתה אלינו מקרה אחר של שיתוק מוחין וראתה בנו כתובת לקבל הדרכה ועידוד. יש הרבה דברים נעימים בדרך... כשחיה שרה הייתה בת ארבע נסענו יחד בתחבורה ציבורית, וגילינו שמישהו הכניס פתקה לסל של ההליכון; 'כל הכבוד לכם!' היה רשום בה". "הניסים כאן כל הזמן", חיה שרה ואימה מלאות הכרת הטוב, "כל כך הרבה שליחים טובים יש סביב. אם נתחיל, לא נסיים. המשפחה שמקיפה אותנו בכל כך הרבה אהבה ותמיכה, כל האנשים הטובים בדרך. וגם לקשיים יש תפקיד משמעותי. התקווה שלנו היא תמיד להתקדם, לעשות טוב ורק להאיר ולתרום לעולם".

עשו פרצופים של: 'כולם יסתכלו עלינו', 'מה יגידו...' הקטנטונת בת השנתיים פלוס קלטה מייד את הלך הרוח ודידתה לחדרה בפנים עגומות. אמרתי להם: אם נתבייש בה, נוסיף לה סבל וכאב! נכון, יסתכלו עלינו בתחילה, וזה מרתיע, ממש כמו הסיפור של רבי עקיבא. מי רוצה להתגבר על הבושה ולעשות זאת ברצון? לא הרשיתי לאף אחד להצטרף בפנים חמוצות. כרטיס הכניסה לסיבוב השבתי היה חיוך וגאווה באחות הקטנה והאמיצה. כולם הצטרפו!" המשפחה הפנימה את המסר. תקופה קצרה לאחר מכן חזר אחיה מכיתה א' ובידיו שני פרסים - אחד בשבילה. "אמרתי לרבי'ה שיש לי אחות בכיסא גלגלים", הוא סיפר בתמימות מתוקה.

### שילוב; שני הצדדים מרוויחים

"הכיתה של חיה שרה לעולם לא מסכנה או מופסדת בגללה. כאשר אני ובנותיי היינו מצטרפות לטיולים השנתיים כדי לסייע לה במסלול, החלק האחורי שבו ישבנו הפך למרכז האוטובוס, כל הילדות התקבצו סביבנו באווירה הכי נעימה ועליזה שיש. חברות מגיעות אלינו הביתה, מחפשות את קרבתה. מגיל צעיר הן קיבלו את הידע שנכות אינה מחלה מידבקת ומרתיעה, ואין צורך לשמור מרחק..."

אין לי ספק שהשילוב תרם לחברות וגם לצוות. מי שמכיר אותה מקרוב מקבל מבט חדש על הזולת ועל שוני. מסיבת הגמר של כיתה ח' סיכמה שמונה שנים נפלאות, וחוף מהתוכנית המקסימה שחיה שרה השתתפה בה, היו שני רגעים מרגשים מאוד ליד המיקרופון.

חלק אחד היה הנאום של המנהלת המסורה, שהזכירה שלוש פעמים את חיה שרה ואת תרומתה הגדולה לבית הספר. החלק השני היה... הפתעה שחיה שרה הכינה. במשך ימים ארוכים היא התאמנה, אחיותיה לא הבינו למה היא חוזרת שוב ושוב על אותה מילה... אבל כשהיא הייתה על הבמה ואמרה למנהלת היקרה ולצוות: Thank You (קל בעבורה להגייה יותר מהמילה: תודה), ידעו כל יושבות האולם כמה הכרת הטוב טמונה בשתי ההברות הקצרות הללו.

### שמחה - זה המוטו שלי

סעודת שבת שמחה ותוססת, בני

## מבט מהסובבים

יצאנו לשטח, ליקטנו משפטים והגשנו בהפתעה למרואיינות שלנו:

”

### אסתי פלס, חברה לכיתה:

חיה שרה, כיף להיות חברה שלך, תמיד מבינה ואלופה להקשיב ולעודד. עשית לנו את ה'שמחת בית השואבה' בסמינר בשמחת החיים שהבאת למעגל!

”

### גב' א' אהרונוביץ, הידרותרפיסטית:

נכון שרק השמיים הם הגבול אצלך, חיה שרה? אולי גם זה לא... את הוכחה שביטחון עצמי מגיע מבפנים, ולא תלוי בשום נתון. וגב' גולדשמידט, את שיעור בשבילי לחינוך. איך להקשיב, לתת מקום של שליטה ובחירה, לכבד את החשיבה של הילד בכל גיל ובכל מצב.

”

### צ' פ', מדריכה בסמינר:

בכל מפגש חיה שרה מוקפת חברות, יוצרת קשרים במהירות ובקלות, לא מחכה שיפנו אליה. חיה שרה, אני ממליצה לך לפתוח קורס מבוקש ליחסי אנוש...

”

### הסייעות המלוות של חיה שרה:

**גב' תהילה ז':** לא מפסיקה להתפעל איך את שמה לב שכל בת בכיתה תרגיש בנוח!  
**גב' רי' פ':** איזו רגישות! מעריכה ששלחת אותי להתנצל בסוף השיעור כי אולי ה'פטפוט' שלנו הפריע למורה... והמסירות של אימא שלך - משהו שאין בנמצא!  
**גב' ת' משה:** קיבלת מתנות שאין לאחרים, ואת משתמשת בהן בצורה מדהימה, מתוך השלמה עם רצון ה' והתמקדות בטוב.

”

### סבא וסבתא גולדשמידט: מודים

לה' על הנחת שיש לנו ממך! את דוגמה לכולנו איך להתמודד ולהיות בשמחה כמו שיהודייה צריכה לחיות.  
**סבא וסבתא אברמוב:** שמחים לראות את הנכדה שלנו מלאת כוח, שמחת חיים ואמונה, ונותנת כוח לאחרים!